

Ung sångsvan, som avbryter sin höstflyttning.

Vid jultiden 1927 erhöll undertecknad meddelande om att en svan alltsedan början av november vistats i Kisko-å, där den blivit så tam, att den matades av ortens fågelvänner.

Den 3 januari avreste jag jämte en intresserad medlem av Ornitologiska föreningen till ort och ställe. Platsen är belägen 60°

16' n. br. och 1° 30' v. l. från Helsingfors. Kisko-å flyter här förbi Mommola gård rätt söderut till Kiskonjärvi och vidare genom samma sjö åt W och SW. Norrut kan man följa samma å till Hirsijärvi sjö. Ån är till följd av strömsättningen öppen hela vintern, åtminstone på sina ställen.

Den halvtama svanen *Cygnus cygnus* juv. i Kisko.
4. I. 28.

Foto I. Hg.

Vid vårt besök upptäckte vi den eftersökta fågeln ungef. 1 km norrut från Mommola, där den låg på den svarta vattenytan, som flöt mellan strändernas vita snö.

Den föreföll något skygg, varför vi närmade oss försiktigt i skydd av den glesa skogen, som på detta ställe sträckte sig nära den krök av ån, där svanen sakta gled fram på den mörka vattenytan.

Det var en ung svan, årsunge, grå med svart näbb. Då den flög upp, lyste vingarnas översida och bas samt övergumpen vitaktiga. Även på undersidan lyste vitt i flykten.

Fågeln slog sig ned på ett annat ställe i ån efter att hava gjort en rundtur i nejden. För varje närmande blev den allt tammare. Den hade ett läte gr, grå u, grå u, påminnande halvt om gås, halvt om mäs, och stundom slog det över i ett mera metalliskt gu ang. Ibland ljudet dovt h o h o h o, h o, h o eller skrockande kr ko ko ko ko kr, varefter den lyfte.

Då vi nästa morgon närmade oss till samma plats som dagen förut, låg svanen åter där. Jag tilltalade den med ett högt gruck gruck, som den strax besvarade. Den satte sig snart upp på iskanten, gav sig åter att simma och lät mig taga bilder på 8 m avstånd. Till följd av den mulna himlen och min enkla kamera utföllo bilderna tyvärr inte tillfredsställande.

Vi stannade i trakten till den 7 januari, och alla dagar besökte vi svanen. Den 6 på e. m. anordnade vi matsservering för svanen, d. v. s. vi bundo om en plankända med halm och lade därpå gröna kålblad och havre samt förankrade flotten vid stranden. Huruvida svanen tillgodogjorde sig födan, kan jag inte avgöra; medan vi voro där, gjorde den det inte.

Sista dagen vi besökte den gick jag avsiktligt alldeles öppet inpå den och kom 5 m ifrån fågeln, då den lät höra ett tvåstavigt grugu och lyfte.

Vad kunde vara anledningen till att fågeln avbrutit sin flyttning? Sannolikt var den skadad och kände sig inte hågad att flyga vidare med tre andra kamrater, i vilkas sällskap den setts anlända till orten. Då den simmade, höll den den vänstra foten synlig, så att hälen stack upp ovanför vattenytan. Foten var synbarligen skadad, och mer behövdes ej, för att den skulle känna sig olustig och stanna. I den grunda ån hade den sannolikt rett sig hela vintern, men den 19 januari måtte flyttningssdriften åter gjort sig påmind i så hög grad att den lämnade Kisko. I. Hg.

Tre former av lövsångare påvisade i Danmark.

I aprilnumret 1928 av Dansk Ornithologisk Forenings Tidsskrift ingår en utredning av Finn Salomonsen över lövsångarraser i Danmark. Den i landet häckande formen bör heta *Phylloscopus trochilus fitis* (Bechst.). Dess utbredningsområde är Mellaneuropa mot norr upp till Västergötland, mot öster till Ostpreussen, dessutom Syd-europa med und. av Balkan. Den har grön rygg, bröstet och halsens sidor äro vita med gul anstrykning, superciliarsträcket rent gult.

Den i mell. o. n. Sverige häckande, i Danmark på genomflyttning förekommande formen är *Phylloscopus trochilus acredula* (L.).